

3
СТОР.
День для педагогів
Післяслово до свята

5
СТОР.
Підрозділ, який постав
із... «цілини», національного одягу
та ядра!..

7
СТОР.
Історія успіху:
завжди потрібно пробувати щось нове

Досвід зрілості + енергія молодості = формула **успіху** альма-матер

УжНУ відзначив 74-у річницю

Фото: Мирослави ГАРАЗДІЙ та Ольги БРАЙЛЯН

Крок за кроком представники найдавнішого, найбільшого, найпотужнішого закладу вищої освіти на Закарпатті, одного з кращих у Карпатському регіоні працюють для досягнення спільної мети. Результати свідчать: найчисельніший колектив області щоденно трудиться як злагоджений механізм.

Найвагоміші досягнення нашого університету за рік під час урочистого розширеного засідання вченої ради з нагоди 74-ої річниці згадав ректор Володимир Смоланка.

Захід розпочали виконанням Гімну України в супроводі легендарної чоловічої хорової капели «Боян».

«Письменник, лауреат Нобелівської премії з літератури Бернард Шоу дуже влучно сказав: «Найправильніше з поєднань — поєднання життєвого досвіду зрілості з енергією молодості». Радий, що альма-матер є таким особливим місцем, де досвід та енергія об'єднуються щоденно, і ми є свідками цього. Протягом останнього тижня я мав нагоду зустрітися з ректорами різних країн світу; ми дійшли згоди: найважливіший ресурс — люди. Формула «досвід зрілості плюс енергія молодості» робить нас успішними», — зауважив ректор.

Завдяки роботі досвідчених фахівців УжНУ увійшов до регіонального світового рейтингу QS, що є передумовою входження до QS World University

Rankings. Із 350 кращих вишів країн, що розвиваються, Європи та Центральної Азії наш ЗВО — на 231-240 позиціях. До названого регіонального топу потрапили 20 вітчизняних університетів. І приємно констатувати: золота середина списку — в УжНУ (11 місце). Також альма-матер — одна з восьми в Україні, де відкрили центр колективного користування обладнанням.

До того ж напередодні святкування стало відомо: проекти, розроблені командами Ужгородського національного університету, наступного року отримають фінансову підтримку програм транскордонного співробітництва Європейського інвестиційного банку. Отже, у короткотривалій перспективі буде можливість запровадити енергоощадні технології в корпусах, продовжити реконструкцію підрозділів УжНУ.

Загалом наш ЗВО постійно розширює контакти з партнерами й стає дедалі популярнішим. Зазначимо, привітати з річницею до ректорату прийшли не тільки науково-педагогічні працівники, студенти, а й представники владних структур, закладів вищої освіти області та з інших держав (Польщі, Румунії, Чехії, Канади).

Продуктивною є співпраця альма-матер із консорціумом дослідницької інфраструктури Центральної Європи CERIC-ERIC, заснованим урядами Чеської Республіки, Австрії, Італії, Словенії,

Сербії, Румунії. Вагомий внесок для налагодження співробітництва УжНУ зі згаданого установою зробив професор Карлового університету Владімір Матолін. Тож під час урочистого засідання вченої ради пана Матоліна вдостоїли звання «Почесний доктор УжНУ». Відтак гість в інавгураційній промові подякував, відзначив потенціал ужгородських науковців та запевнив: продовжуватиме розвиток спільних проєктів.

Водночас наш університет неможливо уявити без творчої й натхненної молоді. Щороку заклад демонструє успіх у вступних кампаніях і наповнюється новими силами. Цікаво, що до альма-матер вступило 36 із 39 найздібніших школярів міста, котрі торік долучилися до Літнього університету, організованого спільно з Ужгородською міською радою. А в наступному році проєкт розширює кордони: пройти літнє стажування в найбільшому виші Закарпаття зможуть і представники української діаспори з міста Детройта (США).

«Маємо дуже активне студентське самоврядування. Цьогоріч створено простір Aura Academica, який став помітним у житті всього міста. Запрацював і Волонтеріат УжНУ. До цієї організації запрошують долучатися», — зауважив В.Смоланка. І додав: «Усі наведені приклади є важливими не лише як окремі досягнення, а як частина великої успішної роботи

нашого колективу. Дякую всім, хто відповідально працював упродовж року».

Відтак колектив вітали заступниці голови Закарпатської обласної державної адміністрації Ольга Травіна, заступник Ужгородського міського голови Василь Гомонай. А ректор Карпатського університету імені Августина Волошина та Української богословської академії в Ужгороді, єпископ Віктор Бедь побажав берегти добрі традиції й подарував літературу бібліотеці Ужгородського університету.

Під час заходу науково-педагогічним працівникам вручили грамоти, подяки Національної академії наук України, Закарпатської ОДА, Закарпатської обласної державної адміністрації, ректора УжНУ.

Святковості засіданню додав виступ Заслуженого академічного Закарпатського народного хору. А насамкінець «Боян» заспівав гімн нашого університету.

Крім того, із нагоди святкування дня народження альма-матер у фойє головного навчально-лабораторного корпусу влаштували мініконцерт для студентів, а в різних підрозділах вручили грамоти найактивнішим здобувачам фаху.

Нехай синергія досвіду й молодості повсякчас приносить альма-матер визнання! Щоб 75-літній ювілей зустріли зі ще більшими здобутками!

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

Наш ректор увійшов до топу найкращих лікарів України!

Телеканал «Еспресо» склав рейтинг 25 найкращих лікарів нашої держави. Серед них – професор, доктор медичних наук, голова вітчизняної асоціації нейрохірургів Володимир Смоланка.

Ректор УжНУ – єдиний в Україні, хто береться лікувати пацієнтів із невралгією трійчастого нерва. До речі,

згадану хворобу діагностують у сорока зі ста тисяч громадян. Володимир Іванович є членом лікувального комітету Європейської асоціації нейрохірургічних товариств; 9 років викладає на курсах тренувального комітету талановитих нейрохірургів Європи. Крім того, визнаний спеціаліст із патологій судин

головного мозку й пухлин основи мозку. Кожного року оперує не менше двохсот тридцяти пацієнтів з України та інших держав.

Вітаємо Володимира Івановича з черговим визнанням і бажаємо нових успіхів у роботі!

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

Педагог за покликанням

Удячне слово про Марію Мартин із нагоди її 95-ліття

Зазвичай про вік жінки не прийнято говорити. Зокрема, коли йдеться про день народження чи тим паче ювілейну дату. Та сьогодні зробимо виняток. Адже виповнюється 95 років старшому викладачеві кафедри німецької філології Марії Мартин (до речі, знавцеві не лише німецької, української, російської, а й угорської, чеської мов). Людині, яка життєві стежки любові, мудрості, розуму поєднала в один великий шлях служіння. Служіння Добру.

Не будемо переповідати всю біографію нашої шанованої колегині – про це вже чимало писали ЗМІ, та й знадобиться не одна газетна шпальта. Із нелегкими спогадами про Другу світову війну, політичну диктатуру, утрату найдорожчих людей... Водночас із радістю повідомимо: на скрижалях долі Марії Андріївни осіли хай теж непрості, однак сповнені найбільшого життєвого сенсу понад 65 «учительських» років. Колосся педагогічної ниви, що теж приємно констатувати, проростало для шановної імениниці два десятиліття й у альма-матер: на кафедрі німецької філології та підготовчих курсах.

Уродженка Доробратова (Іршавський район), М.Мартин увібрала в себе всі чесноти сільської трудівниці: працелюбна, здатна завжди прийти на допомогу, небайдужа, із великим терпінням і водночас вимоглива не тільки до інших, а й до себе. Мабуть, остання риса й зробила цю жінку педагогом за покликанням. Невипадково Лев Толстой писав: «Якщо вчитель має тільки любов до спра-

2019 рік. Марія Андріївна із сином Юрієм

ви, він буде хорошим учителем. Якщо вчитель має тільки любов до учня, як батько, мати, – він буде кращим за того вчителя, який прочитав усі книжки, але не має любові ні до справи, ні до учнів. Якщо вчитель поєднує в собі любов до справи і до учнів, він – досконалий учитель». Саме такою й залишається М.Мартин, про котру щиро піклуються син Юрій та невістка Марта. Нинішню імениницю пам'ятають багато-багато десятків її вихованців. І ми переконані: щиро вітатимуть із поважним, уже 95-им, днем народження!

На іменини прийнято ро-

бити подарунки й бажати щось приємне. Шановна Маріє Андріївно, від імені численних Ваших випускників, колег, зокрема з рідної кафедри та всього факультету іноземної філології, бажаємо мати міцне здоров'я, той настрій, який Ви завжди прагнули створювати всім, хто був поруч. А подарунком Вам хай будуть безмежні любові й шана від рідних, вихованців та колег.

Ольга ГВОЗДЯК,
завідувачка кафедри
німецької філології.
Володимир ТАРАСЮК,
головний редактор
газети «Погляд».

Ближче знайомство з історією

Студенти другого курсу відділення журналістики мали практичне заняття в краєзнавчому відділі «Карпати-ка» Наукової бібліотеки УжНУ. Названий підрозділ утворений організовано в 1991 році на

базі колишнього спецховища. Фонд налічує понад 12000 одиниць документів, різних видань, починаючи з кінця XVIII століття й донині.

У зазначеному відділі зберігають книжки, газети, журнали, альманахи, календарі, підручники, нариси, присвячені питанням історії Закарпаття, освіти, культури, літературознавства

краю тощо. Видання представлені українською, російською, чеською, угорською, латинською, але переважно східнослов'янськими мовами.

Серед найстаріших є книжки Іоанкія Базилевича («Короткий нарис фундації Федора Корятовича» латинською мовою, 1799, 1804), Іоанна Дулішковича («Исторические черты угро-русских», 1874).

Завідувачка ж краєзнавчого відділу Марія Чорній із задоволенням ознайомила студентів-журналістів із періодикою Закарпаття 1920 – 1930 років і завжди чекає нових здобувачів фаху, аби поділитися з ними духовними надбаннями краю.

Тетяна ГОЛЯК,
студентка
відділення журналістики.

ВІТАННЯ

Із річницею!

Шановні колеги, студенти, випускники УжНУ!

Сьогодні в Alma mater день народження – Ужгородському національному університетові виповнилося 74 роки. Нині наш заклад є найстарішим вищим на Закарпатті, який системно й поступально розвивається. Щороку зростає загальнодержавне й міжнародне визнання УжНУ, відкриваємо нові спеціальності, розробляємо актуальні наукові теми, а власне колектив університету є найпотужнішим ядром суспільства, міста й області, що позитивно впливає на їхній динамічний розвиток. Бажаю наснаги та нових успіхів у творчій праці й особистому житті! Щастя, добра, удачі Вам і Вашим родинам!

Із повагою,

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ, професор.

Одним абзацом

Зустріч. Українсько-угорський навчально-науковий інститут відвідали поважні гості: держсекретар уряду, відповідальний за національну політику Арпад Янош Потапі, генеральні консули Угорщини в Ужгороді та Берегові відповідно Йозеф Бугайло та Матяш Сіладі. Приводом зустрічі стала трагічна подія: 170 років тому, 6 жовтня 1849 р., у місті Арад стратили 13 генералів угорської армії, котрі захищалися від об'єднаних російських і австрійських військ. Під час зустрічі гості мали й екскурсію інститутом – йому уряд сусідньої країни надає фінансову підтримку. А ще побували на виступі, присвяченому пам'яті арадських мучеників, який підготували студенти УУННІ.

Спартакіада. Жовтень-2019 запам'ятався УжНУ й стартом 70-ої ювілейної, спартакіади серед студентів. Розпочали традиційним легкоатлетичним кросом (для дівчат – 500 м, для хлопців – кілометр). У підсумку серед юнок перемогла Даніела Арендаренко з факультету інформаційних технологій. «Срібло» та «бронза» – у студенток факультету здоров'я та фізичного виховання, відповідно Едіти Ковач і Мирослави Цап. Представники цього ж підрозділу лідирували й у «тисячометрівці»: першу та другу сходинки посіли Павло Клим і Андрій Далекорей, третім став студент факультету історії та міжнародних відносин Ярослав Льков. Нагороджували призерів проректор із науково-педагогічної роботи Ігор Король, декан факультету здоров'я та фізичного виховання Іван Миронюк і завкафедри фізичного виховання Іван Маріонда.

Інф. «Погляду».

Олімпіада. На базі факультету комп'ютерної інженерії, програмування і кіберзахисту Одеської національної академії харчових технологій тривав другий тур першої студентської Олімпіади з розробки комп'ютерних ігор під егідою Міністерства освіти і науки України в рамках ігрового хакатону GameDev Open Cup Odessa-2019. За підсумками 48-годинного неперервного змагання абсолютним переможцем студентської олімпіади та другим призером хакатону GDOCO-2019 стала команда ДВНЗ «УжНУ» в складі здобувачів спеціальності «Комп'ютерна інженерія». Це: Томас Гедеон, Валентин Дубровний, Артем Жевагін, Олександр Кобозев, Ганна Остапчук, Андрій Пензенник, Іван Пінцак. Найширші вітання переможцям!

За інф. кафедри комп'ютерних систем та мереж.

Волівщина-Міжгірщина,

закарбована в слові

Мальовничі гори, бурхливі гірські ріки та неймовірна природа, яка чарує людське око, є на Міжгірщині. Достатньо просто прислухатися до шелесту верховинських трав, співу пташок у лісі – і можна забути про все на світі та досягти душевного спокою.

Саме книжка про Волівщину-Міжгірщину – частку закарпатської Верховини, у якій колектив авторів-краєзнавців, переважно міжгірчан, прагне, максимально охопивши весь доступний масив літератури, усебічно представити читачеві минувшину й нинішній день своєї малої батьківщини з її ландшафтами, населеними пунктами й людністю – тією, котра тут народилася та живе з давніх-давен.

Видання, яке у порядку вали Іван Завадяк та Іван Сенько, складається з двадцяти трьох історій про кожен населений пункт мальовничої Міжгірщини. Крім того, видання містить значну кількість зображень верховинської природи,

щоб якомога глибше занурити читача в атмосферу місцевого колориту. Не обійшлося видання й без портретів відомих закарпатських діячів, котрі є невід'ємною частиною міжгірської історії.

Безперечно, книжка зацікавить фахівців та загалом широке коло читачів, які захоплюються історією Закарпатського регіону.

День для педагогів

Зерно, яке впало на добру землю?! ПІСЛЯСЛОВО ДО СВЯТА

Присвячується моїй бабусі, яка завершила навчання в УжДУ 1964 р.

У вас теж є книжки, цитати з яких наче замінюють планери, а самі видання стають маленькою Біблією життя? На мене так вплинув «Алхімік» Пауло Коельйо. Намагаюся розпізнавати знаки, «якими Господь відзначає шлях кожного в цьому світі. Потрібно тільки вміти прочитати те, що написано для тебе».

Саме напередодні Дня педагога натрапила на притчу про сіяча в Книзі книг. Усвідомлювала: не випадково. Утім, довго шукала розшифрування цього знаку. І ось, увійшовши до кімнати, традиційно побачила батьків за комп'ютером. Були звичайні вихідні, коли такому бажаному й очікуваному спілкуванню з рідними вкотре завадили одвічні конспекти й перевірка зошитів («вчительські діти» мене зрозуміють!) І річ зовсім не в ревнощах! А в... притчі про сіяча. Пам'ятаєте, одне зерно впало край дороги, інше – на кам'янистий ґрунт, у тернові кущі та на добру, родючу землю? Мені здається, нині, на жаль, превалюють перші три позиції. Як би не старалися сіяти знань – педагоги...

Погані учні? Ні... Діти апріорі не можуть бути такими. Жорсткі умови життя? Навряд вони мають силу, коли є бажання. Нефакхові педагоги? Тоді не вирости б і попередні покоління вдячних вихованців. Так, саме вдячних. Однак я, безперечно, не про всіх. Тільки про тенденцію останніх років. А за «Алхіміком», «що трапилось одного разу, може ніколи більше не трапитися. Але те, що трапилось двічі, неодмінно трапиться і втретє».

...Дещо зі спостережень. Моя бабуся Калина (до речі, випускниця філфаку УжДУ), котрої вже, на жаль, 7-ий рік немає, завжди із захопленням розпо-

Оксана Кузьма (у центрі), доцентка кафедри української літератури, другокурсниця філфаку спеціальності «Середня освіта» Ірина Барзул (ліворуч) та Богдана Качур (праворуч): приклад справжньої поваги студентів до викладача й навпаки

відала про професію вчителя. І мабуть, через те, що відчувала, як бумерангом повертаються до неї зусилля, укладені в роботу. У педагогічному поколінні моїх матусі й батька – значно більше розчарувань. Аби дистанціюватися від родинного дерева, де з обох боків гілки віддавали вчительськими плодами, скажу про себе як колишню ученицю й студентку. У моїй кишені навчання теж вистачало дірок, себто демонізаторів: перенавантаження, критика, відсутність віри в себе, банальна нецікавість... Утім, я намагалася їх латати. І насамперед уявляла себе на місці викладача. Він же, як і мої батьки, вочевидь, не спав ночами, щоразу приносячи в жертву інтереси своїх дітей/чоловіків/матусь/тагусів... Тож мушу щонайменше послухати й виявити максимальну уважність. А далі тема сама стає захоплюючою... Недарма кажуть: удалий початок – половина справи.

Цьогоріч, як завжди, освітні працівники відзначали професійне свято: приймали вітання, квіти... Утім, із кожними наступними 365 днями поздоровлень дедалі менше. І якісь вони зовсім не такі, якими жили в пам'яті моєї покійної бабусі. Її очі палали ентузіазмом, а серце, здавалось, ось-ось вистрибне з грудей – стільки було приємних хвилювань і щастя... Чи то сучасні покоління вихованців натерли у своїх гаджетах пальця й дещо стерлася з новенького екрана душі щирість, чи то просто моду диктує лаконічність, чи то хочемо пришвидшити еру робіт і самі вносимо в життя штучність... Колись до вчителів спеціально приїжджали учні, аби відвідати й сказати таке важливе чарівне слово: «Спасибі». Нині ж лінки взяти улюбленого «мобільника» до рук і зателефонувати чи бодай написати в соцмережах педагогам привітання зі святом. Це – елементарний вияв удячності. Чому потрібен? Щонайменше тому, що, за Сократом, «усі професії – від людей і лише три – від Бога: педагог, лікар та суддя». Здається, давньогрецького філософа розуміють у Японії.

У країні, де сходить сонце, День учителя не святкують. І цього року 6 жовтня стрічка новин у соціальних мережах раз у раз видавала через численні репости матеріал Рустама Бісенєва: «Одного разу я запитав свого японського колегу, вчителя Ямамото: – Коли в Японії святкують свято вчителів, як ви його зустрічаєте? Його здивувало моє запитання й він відповів: – У нас не святкують День вчителя. Коли я по-

чув його відповідь, я не знав, чи вірити йому, чи ні. Я подумав: «Чому країна, де економіка, наука й технологія – то феєрія вчителя, його роботи?»

Коли ж Ямамото запросив відвідати його будинок, ми поїхали на метро: «Під час вечірньої години, пік у підземних вагонах. Якийсь час я стояв, тримаючи руки на руках. Аж раптом дідусь, який сидів поряд зі мною, уступив мені місце. Без розуміння такої поваги до пенсіонера я не зміг прийняти його пропозиції, але він був настирливим, мені довелося сісти. Після виходу з метро я попросив Ямамото пояснити вчинок акасака? Ямамото усміхнувся й сказав: – Цей старий чоловік побачив на грудях знак вчителя, і він поступив так, як знак поваги до вашого статусу». І це, звісно, не все. У Японії для педагогів – чимало переваг: місця в метро, окремі магазини, учителі не стоять у чергах за квитками тощо. Зрозуміло, доцільності в окремому святі немає.

...Здається, японськими принципами, не підозрюючи того, жила і я. Змалечку уявляла себе педагогом, шанованим, безумовно :). Життя вносить свої корективи, тож випереджати майбутнє не буду, утім, нині, добряче накуштувавшись реалій, перш ніж погоджуватися на таку роботу, я б міряла не 7 років, а хоч би 77... Отримувати доволі малу в контексті української економіки зарплатню, працювати в поті чола, відректися від спокійних вечорів, у які слід забути про поняття «вільний час», натомість – конспекти, планування чи ж вичитування каракуль у зошитах... (і це в позаурочний час!) Та головне – терпі-

ти різні вибрики учнів, відчувати неповагу, вислуховувати скарги. Чудово розумію, чому сучасна молодь віддає перевагу праці в ІТ-компаніях, ніж добровільному перетворенню своїх нервів на струни, де грають переважно невдячні й неслухняні учні. Як повідомляв портал «Сьогодні», «в Україні мало молодих вчителів: всього 16 % всіх вчителів в країні віком до 30 років. Молодь не бачить в роботі вчителя престижу. На педагогів вступають за залишковим принципом. Це помітно і по результатах ЗНО, з якими абітурієнти вступають до педагогічних вузів» (Андронік Віталій. Портрет українського вчителя... // Сьогодні. 7.10.2018. ukr.segodnya.ua). А в одному з випусків провідних українських телеканалів учителів доречно прирівняли до «червонокнижних» професій.

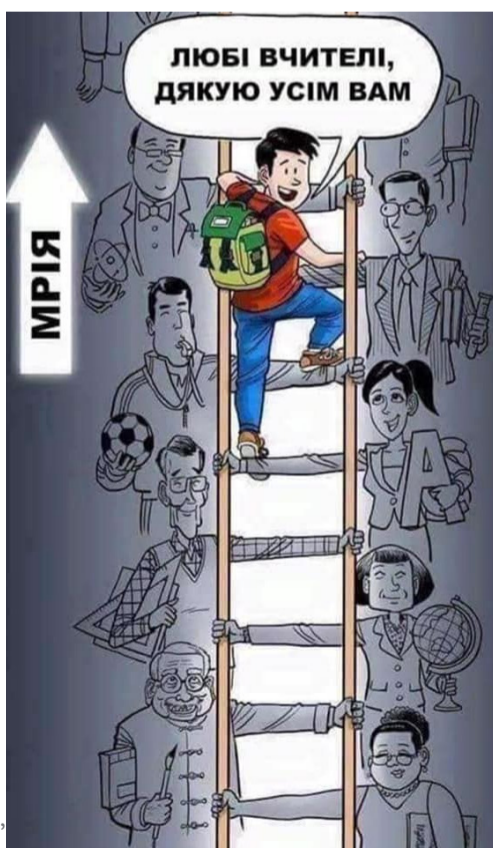
...Спитайте сучасних педагогів про їхнє свято. Вони зі скромності ніколи не зізнаються, чого б насправді хотіли в День учителя. І ні за що не скажуть, який бальзам ллється на душу від навіть одного слова «спасибі». Бо вони живуть благодарністю своєї професії – тим, що, можливо, не завжди добре видно під ліхтарями сучасних тенденцій, але тим, що додає носіям цього фаху великої честі.

На завершення – мультфільм. Мабуть, якщо не бачили, зате, упевнена, чули про «Тачки». Головний його меседж: не забувати тих, хто завжди вірив у тебе, хто допоміг досягти тєї чи іншої життєвої вершини. А ще так хочеться, аби старання вчителів не падало ані край дороги, ані на кам'янистий ґрунт, ані в терні, а на родючу землю й родило стократ...

Р. С. Я вдячна своїм батькам, усім учителям та викладачам, а особливо своїй покійній бабусі, котра мріяла, аби я прямувала філологічною стежиною. Мені особливо приємно уявляти, як вона теж ходила цими коридорами рідної нам обом нині 74-річної альма-матер. І, якщо я колись таки стану педагогом, то хочу, аби мої враження від професії були, як у бабусі: лише із закарбованими в пам'яті найприємнішими моментами... У кожного є бодай один учитель, який ліпив, наче скульптор, із нас професіонала, а головне – людину. Перша неділя жовтня – раз у році, а педагоги щодня відшукують найцікавіше, щогодини акумулюють власні знання та готові цю містину поділитися з учнями досвідом. Зателефонувати своїм учителям і сказати чарівне «спасибі» ніколи не пізно...

Мирслава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

«Завдання вчителя – відкривати нову перспективу роздумів учня», – уважав Конфуцій. І справедливо. Саме в такий спосіб студентська молодь ефективно прямує до своєї мети – здобуття фаху – під чуйним керівництвом наставників. До речі, в УжНУ, за останніми даними, постійно працювали 1275 науково-педагогічних працівників. Серед них – 150 докторів наук та професорів, а ще 712 – кандидати наук, доценти. Частка докторів наук, професорів – майже 12 %, а кандидатів наук, доцентів – близько 56 %. У жовтні, коли ми святкуємо День працівників освіти та річницю альма-матер, ця статистика звучить по-особливому. Але не тільки до свята пам'ятаймо про нелегку працю педагогів. Віват їм та всьому колективу УжНУ ще й із нагоди річниці вишу!

Одним абзацом

■ Конференція. Біологічний факультет став співорганізатором I Всеукраїнської науково-практичної конференції «Збереження природи і рекреаційно-туристичний розвиток Боржавських полонин в українських Карпатах», яку влаштували в конференц-за-

лі Мукачівської греко-католицької єпархії. Декан біофаку Ярослава Гасинець, зокрема, зауважила, що її підрозділ одним із перших заявив про свою принципову позицію щодо забудови вітряків на Боржавських полонинах, що «за наших твердженням, матиме катастрофіч-

ні наслідки, зважаючи на безліч факторів». Серед чинників – екостабілізаційне, рекреаційне значення полонин, занесені до Червоної книги представники флори та фауни тощо. Учасники конференції акцентували увагу на унікальності Боржавських полонин.

Золота волейбольна команда...

У літописі нашого університету є чимало яскравих, звитяжних сторінок. Зокрема, слід згадати перемогу викладачів-волейболістів серед команд закладів вищої освіти колишнього Радянського Союзу. Ось що розповів професор УжНУ, один із фундаторів спеціалізації «Фізика напівпровідників» Ю.Попик...

«Розпочинав грати у волейбол за збірну Іршавського району, захищаючи честь товариства «Колос», — згадує Юрій Васильович. — Це було в 1950 році. Тоді я ще був школярем. І «дебютні» змагання відвідав у Воловці. Відтак із волейболом не розлучався все життя. Поєднував названий вид спорту з навчанням та наукою. Вагомі успіхи в університеті розпочалися зі створенням команди наставників, коли прийшов викладати перший майстер спорту з волейболу в Західній Україні Іван Скрябін.

Як любитель цієї гри, я також потрапив до новоствореного колективу».

Ю.Попик додав: «Спочатку були успіхи на республіканських змаганнях серед викладачів і співробітників вищих закладів освіти. Ми тричі ставали чемпіонами України. У зв'язку з цим 1967 року нам як переможцям у республіці випала можливість представляти її на чемпіонаті тодішнього Союзу. Змагання відбувалися в Москві. Програла одну зустріч Грузії, честь якої, зокрема, захищали аспіранти, надзвичайно майстерні, входили до збірної своєї республіки. Досить було накинути м'яч вище сітки, а далі свою справу робили... На жаль, і наша команда виїхала до столиці СРСР не в найкращому стані. Так, провідний учасник і тренер Скрябін перед цим вихнув голінкостопний суглоб і з травмою на майданчику як нападник діяти вже не міг.

Зокрема, мене замінював. Утім, хоч і поступилися в тій зустрічі, але виграли в поєдинку за 3 місце в команди Бауманського інституту. Отже, посіли третє місце. У зв'язку з цим у товаристві «Буревісник», яке об'єднувало студентів і професорсько-викладацький склад вишів, прийняли рішення провести черговий чемпіонат в Ужгороді. І тоді ми вже, маючи повноцінний колектив, без поразок посіли 1 місце».

Сам Юрій Васильович закінчив виступи... у 80 років! У такому віці ще став чемпіоном спартакиади викладачів і співробітників УжНУ з волейболу!

Крім того, тривалий час пов'язаний із хоровою капелю університету «Боян», регулярно відвідує різні змагання. «Люблю спостерігати за прогресом у волейболі. Я починав із того, що знизу приймати м'яч не можна було. Навіть клали одну руку на другу — і все одно

Ужгород, 1967 рік. Чемпіони СРСР із волейболу серед команд професорсько-викладацького складу закладів вищої освіти. Верхній ряд (починаючи ліворуч): П.Лугіна, Е.Дроботенко, В.Дроботенко, П.Фельцан; нижній ряд (починаючи ліворуч): С.Поляк, І.Скрябін, Ю.Попик, В.Козарик, І.Шулла.

«двійняк» судили. Тобто всі подачі, усі удари доводилося «перекатом» на спину приймати. Не можна було й «кришу» ставити. Тепер її як такої немає. Отож мені цікаві всі зміни.

Шкода тільки, що вже команди, яка була в нас, немає. Отож споглядаю за іншими», — зізнається Ю.Попик.
Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

На форумі «сімейних»

На факультеті післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки постійними є науково-практичні конференції з міжнародною участю. Ось і 8 жовтня відбулася така ж під назвою «Організаційні питання та найбільш поширені клінічні проблеми в практиці сімейного лікаря». Захід приурочили до 74-ої річниці УжНУ та Міжнародного дня лікаря. Цьогоріч зареєструвалися близько 300 учасників.

Програма виявилася насиченою. Починаючи з 10:00, до 16:00 тривали доповіді спікерів на такі теми, як практичне застосування доказової медицини в практиці сімейного лікаря, досвід роботи виїзного госпісу в практиці сімейної медицини, підходи до антибактеріальної терапії хвороби Лайма, досвід роботи сімейним лікарем в Угорщині тощо.

Також на базі факультету та в рамках окресленого заходу весь день тривали майстер-класи, зокрема від доценток кафедри терапії та сімейної медицини Людмили Ігнатко («Вакцинація в практиці сімейного лікаря») та Єлизавети Рубцової («Діарейний синдром у дітей у практиці сімейного лікаря»).

«Цікаво: у цій конференції беруть участь наші випускники з Угорщини. Вони розповідають, як працюється в сусідній країні й що з передового там можемо впровадити ми. Наші випускники приїхали і з Ка-

нади. Теж діляться досвідом. Крім того, є два професори з Британії, які навчають тутешніх сімейних лікарів статистичних методів дослідження», — розповідає Іван Чопей, декан факультету, професор, віце-президент Української асоціації сімейної медицини та президент Асоціації сімейних лікарів Закарпатської області.

Обговорювали й найголовніші проблеми, які є реаліями життя сімейних лікарів. «В Україні різна ситуація на місцях. Водночас загальна є характерною для всіх регіонів. Мова про нестачу кадрів у первинній ланці медичної сфери. У 2010 — 2011 роках ми рахували, що Україні потрібно 27-28 тисяч сімейних лікарів. На сьогодні їх 15 тисяч. Може, є й більше, але чимало виїхало. Деякі лишилися в Криму та на окупованих територіях Донбасу. І за позаминулий, минулий роки кількість точно не зросла», — зауважила Лариса Матюха, професор, президент Української асоціації сімейної медицини.

...Такі конференції організують двічі на рік у різних кутках України й обговорюють найнагальніші проблеми сімейної медицини, обмінюються досвідом. Особливо це актуально в контексті реалізації медичної реформи.

Тетяна БОЦЬ,
студентка
відділення журналістики.

УжНУ об'єднав освіту, бізнес та владу

Перший економічний форум Закарпаття тривав в альма-матер. Мета заходу — розвиток економіки краю. Ініціатива належить деканові економічного факультету УжНУ Віталію Сержанову.

Наш університет давно мріяв стати таким академічним майданчиком, де б розмірковували й над вагомими проблемами економіки. Ректор Володимир Смоланка мовив: «Ми тут для того, щоб і обговорити ведення бізнесу, і насамперед звернути увагу на покращення ведення бізнесу, на те, як зробити в регіоні взаємодію бізнесу, влади та освітніх структур ефективнішою. На економічному форумі, певен, буде порушено ще чимало важливих питань».

На Закарпатті майже немає підприємства, де б не працювали студенти чи випускники економічного підрозділу. Невипадково Вікторія Готра, професор кафедри економіки і підприємництва УжНУ, зауважила: «Серед нинішніх гостей особливо приємно бачити в ролі спікерів наших випускників. Власне форум організували, аби не тільки обговорити ключові проблеми, а й щоб виробити стратегію бачення розвитку області й запропонувати конкретні рішення».

Тож, зрозуміло, співпраця бізнес-установ та альма-матер важлива. Зокрема, під час засідання йшлося про пропозицію, аби студентам для оплати навчання у виші надавали вигідні кредити чи ж аби підприємства фінансували навчання своїх майбутніх працівників.

Проблему відтоку кадрів як ніхто бачить Юрій Фушич, директор Закарпатського обласного центру зайнятості. Він зауважив: «У період, коли ринок товарів і послуг практично не знає кордонів, коли чимало краян шукають долю в сусідів, важливо говорити про те, як стати успішним на Закарпатті, в Україні загалом, як будувати бізнес, аби він приносив прибуток, достойною була зарплата».

Економічний форум поділили на три тематичні панелі. Першу присвятили кількості

та якості трудових ресурсів. У другій говорили про оподаткування бізнесу й ліцензування підприємницької діяльності. А третя стосувалася фінансових ресурсів, інвестування та взаємодії з органами влади.

Директорка Ужгородської швейної фабрики Мирослава Каламуняк зазначила: «Я, колишня студентка цього університету, із задоволенням прийшла послухати розумних людей, узяти участь у дискусії. Бо, власне, маючи свій виш, мусимо йти попереду в розвитку економіки, розвитку нашого краю».

Під час форуму учасники чимало уваги присвятили молоді, а надто — поколінням Z (тим, хто народився в 1995 — 2005 рр. і не може жити без сучасних технологій), яке зважає не тільки на

фінансову складову, а й не менше думає про особистий розвиток. А ще юнь важливо залучити до диджиталізації (тобто оцифрування інформації), озеленення, освітлення міста тощо. Тим часом практичні заняття в університеті пропонують спрямовувати, скажімо, на вирішення проблем підприємств на території Закарпаття.

«Економічний форум продовжуватимемо. Плануємо запрошувати й представників бізнесу з інших регіонів та країн», — зазначає В.Сержанов. Приймуть і узагальнений документ зі зверненням до органів влади, де фахівці запропонують своє бачення можливостей для покращення бізнес-клімату в регіоні, а отже, і в країні.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Підрозділ, який постав із... «цілини», національного одягу та ядра!..

За три місяці факультет післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки нашого ЗВО зустрів своє 20-ліття. Проте вже нині, до 74-ої річниці альма-матер, готовий гідно рапортувати про здобутки. Вони стали можливими завдяки наполегливій праці колективу, його керівництва й підтримці владних та інших структур. Хоч починалося все, як зазвичай буває, на порожньому місці й тернисто. Про це згадує нинішній декан Іван Чопей.

ЗАРОДЖЕННЯ Й ПЕРШІ ЗДОБУТКИ

...1991 рік. Розпад радянської імперії, паради незалежності її республік. Молодий, 37-річний, амбітний І.Чопей саме повернувся з Москви, де працював 2 роки. Там же написав і захистив докторську. У 1989 – 1991 рр. працював в УЖДУ на посаді наукового співробітника. Та потрібно було «рости» далі. Керівництво вишу задумалося, куди новоспеченого доктора спрямувати? І саме в цей час Україну чекали великі зміни в післядипломній освіті.

Раніше було так: хто закінчив медичний факультет – отримував направлення на роботу без спеціалізації при вишах. А в 1991-ому ввели навчання в інтернаті. МОЗ постановило: Міносвіти і науки не готуватиме лікарів – та дозволило з тодішніх 200 випускників медфаку Ужгородського університету мати аж 5 педіатрів і 5 терапевтів. Решта вирушила до Львова, щоб опанувати ту чи іншу спеціалізацію. В Ужгороді інтернатуру так і не дозволили. «Панувала справжня цілина, – згадує декан ФПОтДП І.Чопей. – У Москві моїм науковим консультантом був академік АН СРСР Олександр Уголев. За науковою ієрархією він – онук першого російського нобелівського лауреата Івана Павлова. Саме Уголев із колегами доручали мені проводити курси для лікарів. Я навіть навчав старших за себе. А ось в Ужгороді не дозволяли, оскільки вся післядипломна освіта трималася на чотирьох китах – Києві, Львові, Запоріжжі й Харкові».

Щоб отримати дозвіл, в УЖДУ заручилися не тільки підтримкою керівництва самого вишу, а й обласної влади, народних депутатів тощо. І в 1996 р. зроблено перший вагомий крок – можна було здійснювати навчання в інтернаті. До 2000-ого, щоб мати право готувати своїх терапевтів, педіатрів, сімейних лікарів, пережили справжній період випробування-вживання. Приїжджали безліч комісій. «Пригадую, якимось одна з їх членів відверто зізналася: «Ніколи не дозволю Ужгородському університетові провадити післядипломну освіту». Це було до того моменту, коли зазначена особа дізналася, хто в мене в Москві працював науковим консультантом. І лише після того стала до нас об'єктивнішою», – розповідає про той період Іван Васильович.

Щоб задовольняти вимоги

перевірятьників, іноді доводилося виявляти справжню винахідливість. Так, одна з комісій попередні заявила, що після приїзду хоче побачити обладнання комп'ютерний клас. І за ніч його... створили! Допоміг банкір. Подиву комісії не було меж. Тепер про той та інші схожі випадки згадують із гумором.

А як обирали будівлю для факультету! Спочатку пропонували «поселитися... у моргу та в підвалі обласної лікарні. Звісно, відмовилися: у медичних працівників до таких приміщень своє, суто фахове, ставлення. А потім знайомий якимось порадив: е, мовляв, корпус біля аеропорту, де діє постійна виставка підприємств. Поїхали, глянули об'єкт і практично за 5 днів його купили...

Інша окрема історія – з установами інтернет-мережі на факультеті. У 2003 р. І.Чопей вирушив стажуватися до США. Тамтешні організатори попросили взяти національний одяг. «Позичив в обласній філармонії. Саме такий, який колись носили в селі Кошельово Хустського району, звідки я родом. Не так просто було й провезти. Та все ж! І того дня виявилось: з усіх нас, 600 осіб зі Східної Європи, таке вбрання привезли тільки двоє. Проте вдягнув. Із клепанею, тайстрою... Виглядав – як Мік Данді з відомого австралійського пригодницького фільму. Та через 15 хв. став героєм вечора. Це відіграло вирішальну роль. Сподобався американському партнерові, котрий і виділив 20 тисяч доларів для встановлення в нас першого в УжНУ швидкісного Інтернету. На той час то було щось неймовірне для альма-матер. Відтак заснували модуль-платформу в мережі, лікарі реєструвалися, навчалися. Крок за кроком створили перші три кафедри й повноцінний факультет», – згадує очільник ФПО...

А ще тодішній ректор університету Володимир Сливка попросив І.Чопея зїздити до столиці й подивитися, як у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка запроваджують другу немедичну вищу освіту. Вивчили досвід. Стали собі випускати правників, економістів. Усі

спеціальності – за IV рівнем акредитації. Звичайно, фахівців готували на профільних факультетах – юридичному, економічному, а на ФПОтДП тільки займалися адмініструванням. Проте на тому, початковому етапі роботи ой як вистачало!

СТАНОВЛЕННЯ.

КОЛЕКТИВ ОДНОДУМЦІВ

Факультету не було б, якби не колектив однодумців. Його міцне ядро створити на початку. Більшість фахівців прийшли з відповідного медичного підрозділу УжНУ. Поступово відкривали спеціальності, яких потребувало Закарпаття. Хто знає, що то за «процес», мене зрозуміє. Лише в кожному конкретному випадку доводилося писати 27 листів – від ОДА, обласного управління охорони здоров'я окремо, ректора... Аж, зрештою, створили одну з провідних кафедр – терапії та сімейної медицини. За останнім профілем І.Чопей навіть входив до урядової комісії. Спільними зусиллями цей напрямок удалося відчутно зреформувати в усій державі.

З'явилися й інші вагомий факультетські підрозділи – кафедри онкології та радіології; нейрореабілітації з курсами медичної психології, пульмонології та фтизіатрії; хірургічних дисциплін; громадського здоров'я; охорони материнства та дитинства.

Загалом – 6 кафедр із хорошими базами. Скажімо, у міській лікарні функціонує кафедра хірургічних дисциплін, яку очолює Богдан Пацкан, відомий хірург-професор. Кафедра охорони материнства та дитинства під керівництвом Юрія Бобика має трьох професорів, прекрасні умови для роботи в пологовому будинку та в гінекологічному відділенні обласної лікарні. Кафедра терапії та сімейної медицини взагалі стала в країні справжнім лідером із сімейної медицини. Невипадково першими відкрили вчену раду із захисту кандидатських, щорічно організовують міжнародну конференцію з опублікуванням результатів досліджень у «скопусівському» журналі. Участь у традиційному науковому форумі беруть представники з різних

країн. Налагодили співпрацю з американцями. Викладачі, котрі знають англійську, побували на стажуванні за океаном і мали можливість безпосередньо ознайомитися, як за кордоном працює сімейна медицина. У її розвиток вагому роль уніс Марк Ремптон, який є почесним громадянином Ужгорода й 5 років читав лекції в нашому виші.

«Коли я був на вечорі випускників, котрі 40 років тому закінчили медичний факультет альма-матер, то в розмові ділилися думками про значне розширення й ФПО... Тепер на першому році навчання в нас – понад 200 осіб. На другому – близько 150. На третьому – ще до 40. Також стажуються лікарі, які раз на п'ятирічку проходять підвищення кваліфікації. І таких щорічно 1700! Приїздять із Тернополя, Сум, Києва, Львова», – ділиться враженнями Іван Васильович. Обличчям усього університету стали чимало випускників, котрі працюють не лише в Україні, а й в Угорщині, Чехії, Сполучених Штатах. Є навіть «свої» міністри в інших державах! В інтернаті готують за 20-ма спеціальностями. А післядипломну освіту надають за 27-ома...

«Молоді вчені Оксана Чубірко та Марина Ніколайчук отримали стипендії від Верховної Ради України. За рейтингом УжНУ, представники факультету посідають призові місця серед аспірантів, викладачів, доцентів, професорів. У репозитарії – теж на «медалевого» місці. Як і за внеском до спецфонду університету. До речі, три роки тому долучилися до підготовки іноземних студентів. Мар'яну Коршинську віддали на медфак № 2 завідувати кафедрою терапії. Наша Лариса Погоріляк теж очолює кафедру – теоретичних дисциплін. Потрібно було допомогти. Безпосередньо навчаємо англійською мовою на наших кафедрах студентів 4 – 6 років навчання. Таких викладачів, зі знанням іноземної, у нас близько півтора десятка», – перераховує здобутки І.Чопей.

СЬОГОДЕННЯ. НЕ БЕЗ ПРОБЛЕМ

Факультет післядипломної

освіти та доуніверситетської підготовки УжНУ продовжує розвиватися. Водночас вирішує нові проблеми, які «підкидає» сьогодення. Ось у вересні від уряду подали на громадське обговорення документ про післядипломну освіту лікарів. Ідеться про суттєві зміни. Медична громадськість схвалила проект із доповненнями. У разі втілення його в життя доведеться навчатися три роки. А це вимагає змін у навчальних планах та й у самій філософії підготовки. Мова про перехід до європейської моделі. В інтернаті кількість спеціальностей зменшиться зі 120 до 13. Інші можна буде опанувати лише після навчання. Тобто доведеться провести три роки ще й у резидентурі. Таким чином, лікар десь у 30 років матиме спеціалізацію. І підвищуватиме кваліфікацію не щоп'ять років, як раніше, а безперервно. На ФПОтДП заздалегідь готуються перейти на нову систему. У найближчих планах – створення ради із захисту докторських за двома спеціальностями. А це – також додатковий пласт роботи...

Чи інша проблема. Іноземці, котрі закінчили навчання, не мали права перебувати в інтернаті. Тепер дозволено, якщо є місце проживання. Потрібно підготуватися й до цієї новації.

Ще один напрямок – перевірка держслужбовців на володіння українською, угорською, німецькою, англійською мовами. Знову ж: профільні кафедри цим займаються, однак увесь процес адміністрування – у підрозділі, який очолює І.Чопей. До прикладу: цьогоріч понад 1900 здобувачів мали випробування на знання державної. Не склали 400. Отож так просто довідки не видають...

Або в клінічній ординатурі є 70 українських громадян і стільки ж іноземців. Був випадок: лікар – чудовий, а з тестами не впорався. Допомогають і таким... Дотримуються філософії: фахівець повинен здобувати нові навички біля пацієнта, а різні форми комп'ютерних випробувань використовувати як допоміжне навчання.

Приємно, що Президент України вручив доцентів Ігорю Келемену найвищу медичну нагороду – «Заслужений лікар України». На факультеті підрастає гідна зміна. Активно працює рада молодих учених, яку очолює президентський стипендіат, аспірант Тарас Гряділь. Колектив ФПОтДП постійно успішно репрезентує УжНУ на всеукраїнських освітянських виставках. Так, у 2018 році здобули почесне звання «Лідер післядипломної освіти». А заступник декана Михайло Гечко виграв грант на поїздку до США з вивчення організації післядипломної освіти «Відкритий світ».

Загалом на факультеті післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки дивляться в майбутнє з оптимізмом. І як лікарі, бажають усім бути в повному здоров'ї!

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Історія успіху Петра Ренжина: завжди потрібно пробувати щось нове!

«Погляд» продовжує знайомити читачів із долями випускників УжНУ

Найбільший успіх Петра Ренжина — його сім'я

Ким тільки не працюють і чим тільки не займаються випускники УжНУ! Герой цієї публікації — тому підтвердження. Знайомтеся — Петро Ренжин. Він — завідувач сектору обліку та нічного перебування бездомних осіб, що функціонує у складі Ужгородського міського територіального центру соціального обслуговування, надання соціальних послуг управління праці та соціального захисту населення Ужгородської міської ради. А ще працює лікарем-реабітологом, голкотерапевтом, від часу заснування обіймає посаду голови правління АМК — Асоціації молодіжних ініціатив краю...

Народився П.Ренжин 9 січня 1974 р. на Івано-Франківщині. У 3 роки разом із батьками перебрався до Дрогобича. Там зі срібною медаллю закінчив середню школу. Служив в армії, навчався в Ленінградській військово-медичній академії. Коли розпався Радянський Союз, пана Петра покликали до України, і довелося здобувати освіту спочатку. Вступив до Дрогобицького приватного медичного інституту. Після припинення функціонування закладу з групою студентів згаданого вишу приїхав до Ужгорода. Обрав медфак УжНУ з фінансових міркувань: «Спілкувався з тодішнім ректором Володимиром Сливкою. Він повідомив: якщо навчатимуся з Іриною (сестрою, нині — кардіологом за фахом — прим. авт.), то платитимемо на 50 відсотків менше за одну особу», — розповідає П.Ренжин.

1999 року закінчив медичний факультет альма-матер за спеціальністю «Лікувальна

справа». Відтак навчався в інтернаті. Захопився психіатрією. Займався приватною практикою реабітолога. Одним із перших на Закарпатті створив інтернет-клуб. Паралельно організував весілля, адже мав практику в КВН. Зокрема, захищав честь однієї з кращих на той час обласних команд і чи не єдиної, яка фактично весь гумор створювала лише українською мовою, призера Західноукраїнської ліги Клубу веселих і найкмітливіших, віце-чемпіона крайової ліги — медфаківського «Гіппократа». Крім того, тоді з іншими студентами відновили факультетський «капусник» під назвою «Вечір Гіппократа».

Тепер наш герой трудиться в згаданому секторі обліку, займається приватною реабілітаційною практикою. 2017 р. здобув другу вищу освіту — закінчив із відзнакою факультет здоров'я та фізичного виховання УжНУ. 2018-ого в Луцьку, у Східноєвропейському національному університеті імені Лесі Українки, захистив кандидатську дисертацію з девіантної поведінки обдарованої молоді. Того ж року у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького пройшов інтернатуру з рефлексотерапії.

«Після військово-медичної академії з її базовими знаннями мені було якось скучно просто навчатися. Тим паче, що на той час не було вечорів КВН, першкурсника. Пригадую, у 1996 році виникло бажання щось змінити, розпочати нове. Так і відновили вечори Гіппократа, — згадує П.Ренжин. — А ще з Олександром

Доктором організували комерційні КВН-виступи. Продавали білети й грали... Після того настав сплеск створення таких же команд на різних факультетах». І додає: «Найбільше мені пригадується, що в нас було насичене студентське життя. Крім навчання, видавали газету «Студень», створювали медичні й соціальні проекти, уміли працювати в команді. Зокрема, виповнюється 20 років АМКу, який очолюю й досі».

Університетові П.Ренжин найбільше завдячує тим, що навчився самостійності, використовувати потенціал для руху вперед, пробитися, як кажуть, у люди. Усього досягнув завдяки наполегливості. Знають цього фахівця водночас в області й поза її межами саме завдяки УжНУ. Із теплом наш випускник згадує викладачів, котрі «мають великий багаж знань і вміють передати його студентам». Притому «на окремих наставників робили пародії, які гучним сміхом сприймали й власне педагоги».

Сучасному поколінню студентів пан Петро радить не боятися труднощів, пробувати щось нове. Знати: фах завжди допоможе реалізуватися не лише в обраній сфері. Досвідчений випускник бажає всім бути вірними, чесними перед собою, знати своє коріння, не забувати родину, зокрема й університетську. «Усім із нагоди річниці УжНУ висловлюю побажання команди КВН медфаку: «Щастя, здоров'я, діточок і потенції в будь-якій справі», — додав на завершення розмови П.Ренжин. **Володимир ТАРАСЮК,** «Погляд».

Кафедра журналістики поповнилася... скарбами

На кафедрі журналістики завітала випускниця філологічного підрозділу 2016 року Світлана Головка (Скопа). Прийшла навідати альма-матер, знову прогулятися рідним факультетом і, що теж важливо, завітала не з порожніми руками. Принесла дві вщерть заповнені різноманітним підручниками, конспектами, монографіями коробки. Ці видання придбала під час навчання.

«Знання не повинні припадати пилюкою. Я ще застала той час, коли потрібно було ходити до бібліотеки, вишукувати літературу, виписувати з одного журналу, з іншого, а тепер цим не займаються. Даремно!» — мовила Світлана.

Колектив кафедри щиро вдячний своїй випускниці за

цінний подарунок. Знання дійсно потрібно популяризувати. Отож запрошуємо студентів за потреби звернутися до бібліотеки на кафедрі журналістики, яка нещодавно поповнилася значною кількістю спеціалізованих видань.

Тетяна БОЦЬ, студентка відділення журналістики.

Мотивуйте себе!

Що допомагає бути кращим із кращих? Можливо, високий IQ, творчо складена навчальна програма чи приголомшливий заклад освіти, кваліфіковані викладачі?

Усі фактори дійсно допомагають, але головне — бажання навчатися, обрати той факультет, де дійсно почуватимешся у своїй тарілці. Якщо бути налаштованим на плідну працю, то й пожинатимеш добрі результати. Я вирішила дізнатися, що допомагає студентам відділення журналістики опанувати нові знання.

Яна Бурдун, 2 курс: «Щоб досягти успіху, потрібно бути наполегливим, старанним. Але не варто забувати про зовнішній вигляд та манеру розмови. Намагаюся мати чудовий повсяк-

денний образ, який доповнюю ніжним макіяжем і зачіскою. Не слід кожного ранку, ходити, скажімо, до салону краси та відвідувати модні бутики. Охайність та відчуття стилю живе в кожному з нас».

Діана Магоч, 3 курс (заочна форма навчання): «Потрібно мати власну мотивацію та розуміти, що це — інвестиція в майбутнє. Також варто вміти правильно організувати навчальний процес, аби залишався час не лише на книжки, а й на практику та відпочинок!»

Отже, щоб бути успішним, потрібно мотивувати себе, знаходити правильний підхід до кожної розпочатої справи.

Алла РЕВАЙ, студентка відділення журналістики.

Підтримати й допомогти

Життя нашого університету було затьмарене звісткою про те, що студент із числа іноземців захворів на дифтерію. Фахівці одразу ж застосували відповідні заходи щодо локалізації важкої недуги. Зокрема, обмежувальні на медичному № 2, медичному й стоматологічному факультетах. Пункти вакцинації організували в гуртожитках і в основ-

ному корпусі вишу на «БАМі».

Ректор УжНУ Володимир Смоланка відвідав пацієнтів в обласній інфекційній лікарні й зазначив: «Ми підтримуємо студентів. Штам, який висіяний, — місцевий. І це зрозуміла ситуація через зниження суспільного імунітету, адже відсоток щеплених серед дорослого населення — невеликий».

До речі, як повідомив сайт

«Українська правда», нещодавно «в Києві підтверджено випадок захворювання на дифтерію у 9-річного школяра».

Щодо студентів УжНУ, то в інфекційній лікарні на час виходу газети перебувало 15 осіб. Їхній стан оцінювали як задовільний. На підтримку ушпиталених у соціальних мережах запустили флешмоб: «Хвороби байдуже, якого кольору твоя шкіра...»

Під час щорічних Днів кар'єри представники Центру гуманітарно-виховної роботи, профорієнтації та працевлаштування УжНУ (зліва направо: Вікторія Микулянець, Дмитро Койтюк та Оксана Михайлишин) розповідали про спеціальності в альма-матер та роздавали спеціальні путівники професії. За словами В. Микулянець, майбутні абітурієнти цікавилися всіма факультетами, утім, найчастіше запитували про здобуття юридичного фаху та сферу ІТ-технологій.

Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

І переможцем стає...

Визначили цьогорічного володаря Кубка Закарпатської ліги КВН

4 жовтня — важливий день року для фанатів Клубу веселих і найкмітливіших в області, тому що відбулася остання гра XXII сезону фіналу Кубка ЗЛ КВН. Вечір, здавалося б, мав стати сумним, якби не виявився таким веселим! Глядачів у ПАДІЮНІ зібралось небагато, однак усі вболівали за улюблену команду так гучно, що склалося враження, ніби в залі немає вільного місця. Загалом у фіналі брали участь 4 команди — «Вектор» (математичний факультет), «Одуванчик», «Десять там» (географічний) та «Ліхіє» (юридичний підрозділ теж нашого вишу).

Оцінювало виступи журі у складі прес-секретарки футбольного клубу «Минай» Олександри Артюхіної, заступника декана факультету суспільних наук Володимира Гіри, почесного судді фіналів КВН Руслана Музалевського, гендиректорки Марини Федчик, радіоведучої

Марини Оганесян, чемпіона ЗЛ КВН Ігоря Шарапи, учасника Ліги сміху та неодноразового чемпіона ЗЛ КВН Олександра Свергуна.

Перед тим, як розпочати виступи, колективи для розігріву публіки серед глядачів розіграли приз від одного зі спонсорів. Потрібно було тільки драматично падати на підлогу та використати всі свої акторські навички — переконливо зіграти жертву під звуки пострілу. Подарунок вручили переможцю й одразу ж перейшли до найочікуванішого — першого конкурсу під назвою «Привітання». Для кожної команди навіть вигадали тематику виступу, відтак учасники грали в стилях «Дитячий садок», «Італія», «Світ мільонерів та селебрітіс», «Кам'яний вік».

Другий конкурс мав теж традиційну назву — «Розминка» — і видався найскладнішим, адже гравці повинні продемонстру-

вати вміння імпровізувати із жартами на запитання від журі. Було дуже смішно, трохи смішно, узагалі не смішно, проте колективи доклали максимум зусиль, чим заслужили на похвалу — тому оплески! Третій конкурс, фінальний, під назвою «Фристайл», у вужчих кулуарах — «Домашка». Тепер уже претенденти на почесний трофей могли сповна розігнатися, що й зробили. Адже кожен із виступів глядачі зустрічали шквалом сміху та вигуків уболівальників.

На цьому гумористичну частину вечора закінчили й перейшли до не менш приємної офіційної — вручення нагород. Отже, номінацію «Відкриття сезону» отримала команда «Ліхіє» — юридичний факультет УжНУ. Найкращою акторкою стала Уляна Савчак, а найкращим актором — студент філологічного підрозділу Олег Куртанич. Звання «Найкращий капітан» здобув Валентин Русин, представник команди «Бетон». Також вручили диплом за вагомий внесок у розвиток Закарпатської ліги незмінному ведучому багатьох сезонів КВН Миколі Анброху.

А зараз — до найбільшої інтриги вечора — вердикту журі. Два голоси отримав «Одуванчик», чотири — «Ліхіє», відповідно після чого вони й стали чемпіонами XXII сезону Кубка Закарпатської ліги Клубу веселих і найкмітливіших. Вітаємо переможців та бажаємо їм творчої наснаги в написанні ще смішніших жартів та, звичайно ж, успіхів у навчанні!

Тетяна БОЦЬ,
студентка
відділення журналістики.

Осіньна депресія?

Не все так страшно, як здається!

Осіньна депресія — один із найнеприємніших моральних станів. На душі стає сумно, з'являється прагнення самотності, зникає апетит, супроводжують низька самооцінка, повне небажання займатися навіть улюбленою справою.

Утім, навіть коли вищеназвана пригніченість атакує, її потрібно використовувати для своїх потреб. Наприклад, у такий час корисно задуматися над глобальними проблемами й, найголовніше, — вирішувати їх. Одне слово, не варто впадати у відчай, адже завжди можна знайти цікаві способи подолання осінньої нудьги. Ось деякі з порад...

Ваш настрій — у ваших руках. Не починайте день із кислого виразу обличчя. Покличте гуляти друзів. Сплануйте, як проведете час разом.

Їжте шоколад! В осінній період не рекомендується захоплюватися дієтами. Бо ж організму необхідно безліч поживних речовин для активізації захисних сил. Купіть собі улюблених цукерок або порадуйте якісним шоколадом. Останній, як відомо, викликає гормони щастя — ендорфіни. Коли нам сумно й самотньо, хочеться з'їсти солодкого — таким чином наш організм сигналізує про наближення депресії. Не відмовляйте в простому задоволенні протистояти їй.

Знайдіть собі хобі! Депресія найчастіше атакує тих, кому

нічого робити. Відшукайте собі корисне й цікаве заняття, аби вечорами у вас не було часу для негативних емоцій. Скажімо, малюйте, в'яжіть, пишть вірші, співайте, танцюйте — використовуйте весь арсенал захоплень.

Спілкуйтеся з друзями! Про це вже йшлося вище. У жодному разі не замикайтеся в собі. Ходіть на вечірки, розмовляйте з тими, хто поруч, улаштуйте свята, навіть якщо для цього немає приводу. Радуйте себе й близьких! Тоді осіння депресія точно омине!

І найголовніше — змініть ставлення до осені! Не думайте про неї негативно. Адже в названій порі року багато класних особливостей. Це час натхнення й роздумів, читання книжок під теплим м'якеньким пледом. Тільки восени ми можемо побачити таку велику кількість фарб на ще не опалому листі. Сходіть до парку, пофотографуйте, улаштуйте знімкування з коханою людиною чи друзями. Розкішні світліни яскравих жовто-червоних пейзажів тишитимуть вас завжди. Зрештою, просто зберіть гербарій. Навчіться радіти життю, у всьому шукайте вітху!

Пам'ятайте: у природі немає поганої погоди! Усе — у ваших руках! Чудової осені та якомога більше позитиву!

Ольга САБОВЧИК,
студентка
відділення журналістики.

АНЕКДОТИ

— Як позбутися від знаменника цього дробу?
— Стерти ганчіркою!

Викид ендорфінів після занять фітнесом обґрунтований так: організм просто радіє, що це, нарешті, закінчилось.

— Підняти вітрила!
— Капітане, у нас дизель.
— Підняти дизель!

На роботі найскладніше — останні 8 годин, коли каву ти вже випив і терпляче сидиш, чекаєш, коли додому...

«10 копійок буду винна», — цією фразою продавчиня Олена заробила свій перший мільйон.

Чоловік зробив замовлення в ресторані. Сидить, довго чекає. Нарешті приходить офіціант:
— Ось кава. Бразильська.
— Тепер зрозуміло, де ви були.

ІЗ НАРОДНОЇ МУДРОСТІ

• Від теплого слова й лід розмерзає.

• Рідна земля і в жмені мила.

• Глухий що не дочує, то вигадася.

• Кожен майстер колись був невмілим.

• Мудрим ніхто не вродився, а навчився.

ТІЛЬКИ ФАКТ

До УжНУ цьогоріч вступили представники з 20 областей України. Найбільше — із Закарпаття, Львівщини, Івано-Франківщини, Волині, Києва й Київської області та Рівненщини.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: <http://www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues>. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі «Фейсбук»: <https://www.facebook.com/uzhnu.poglyad>.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращим матеріалом «Погляду» # 9 (226) визнано публікацію «Залізна Дама» Тетяни Лесюк, студентки 3 курсу відділення журналістики. Найрейтинговішою за кількістю переглядів у соціальній мережі «Фейсбук» є ця ж публікація. Вітаємо авторку!

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 2044. Ціна — безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 29.10.19. Засновник і видавець — ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад — 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальна за випуск номера: М.Б.Гараздій.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК

Художній редактор, кореспондент:
О.М.БРАЙЛЯН.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.